

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1937-38

OPERA UREDNIK: M. BRAVNIČAR

GIACOMO PUCCINI:

8 TOSCA
OPERA V III. DEJANJIH

Din 2:50

Izhaja za vsako premijero

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1937/38 STEV. 8

OPERA

UREDNIK: M. BRAVNIČAR

G. PUCCINI:

TOSCA

PREMIERA 5. JANUARJA 1938

Puccini se je ukvarjal z mislijo, da bi uglasbil opero po drami Viktorja Sardouja, davno predno je zložil »Manon« in »Bohème«. V »teatro dei Filodramatici« v Milanu je videl znamenito igralko Sarah Bernhardt v vlogi Tosce in Puccini je odšel od predstave pretresen, čeprav ni od vse francoske recitacije razumel ničesar razen ene same besede, ki jo je Sarah Bernhardt ponavljala z obupan glasom:

— Malheureuse! Malheureuse! (Nesrečnica!)

Presenetila ga je jasnost in določnost situacij ter raznovrstnost strasti in silovitost dogodkov, ki se odigravajo v tej drami. Puccini je kmalu pozabil na Tosco in je medtem uglasbil še »Manon«, pozneje pa »La Bohème«. Misel na Tosco se mu je povrnila pozneje, ne da bi ga navdušila. Stopil je sicer v stik s Sardoujem, da bi si pridobil pravico za predelavo drame v libreto in za uglasbitev, toda tudi zdaj je še opustil to misel. Pozneje je prevzel idejo za predelavo maestro Franchetti, ki se je sporazumel in dogovoril z avtorjem drame ter naročil Luigiu Illici naj napravi libreto. Illica se je s svojo znano vneto lotil dela in da bi ga čimprej izvršil, je

šel v Pariz, kjer je v Franchettijevi navzočnosti prečital Sardouju svoj osnutek. V tistem času je bil v Parizu tudi Verdi, ki je pripravljaval pariško izvedbo svojega Otella. Verdi je imel poseben smisel za drznost dogodkov, kakršni so v »Tosci«. Že davno prej, ko je hotel Sardou pridobiti Verdija, da bi uglasbil njegovo dramo »Patrie« — je rekel slavni mojster: »Bila bi neka Sardoujeva drama, ki bi jo jaz uglasbil z vso vnemo, če bi le imel še čas in to bi bila »Tosca«, toda pod pogojem, da bi mi Sardou dovolil spremeniti zadnje dejanje«. Ko sta Franchetti in Illica v Parizu čitala Sardouju predelavo Tosce, je bil navzoč tudi Verdi; navdušen je bil nad idejo in predelavo. Veliki mojster je bil nadvse ganjen baš nad poslovilno romanco od umetnosti in življenja, ki je Puccini potem ni hotel uglasbiti. Ko so dospeli do te točke čitanja je Verdi iztrgal libretistu rokopis iz rok in je sam z drhtečim glasom nadaljeval čitanje tistih verzov. Mogoče, da je ob koncu svojega slavnega življenja našel v tem otožnem slovesu od umetnosti in sanj o novih zmagah krik svoje žalostne duše, ki je slutila bližnji odhod iz tega življenja. Pucciniju pa se je zgodila stvar, ki je običajna med zaljubljenici. Dokler je razpolagal s snovjo »Tosce« jo je brez očitkov vesti pozabljal, komaj pa je zvedel, da se nekdo drugi pripravlja, da bi se te snovi polastil, je začutil ljubosumnost in se mu je vrnila nepremagljiva želja, da bi je ne dal iz rok. Vmes pa je bil Franchetti, ki je bil videti tudi zaljubljen v Tosco. Kaj storiti? Illica je zvedel od Puccinija, da se mu je želja po Tosci obnovila in da bi mu pomagal, je prevzel nalogo prepričati Franchettija, naj opusti idejo te opere, seveda ne da bi mu povedal, da se je hoče lotiti Puccini. Ta nastop mu je uspel lažje, nego si je mislil. Franchetti je začel dvomiti, da bi bila Tosca uporabna in pripravna za uglasbitev; morda ni bila primerna njegovemu temperamentu, morda ga je prevzela kakšna vabljujejša ideja. Nekega dne se je Franchetti

dokončno odpovedal Tosci, naslednji dan pa je že Puccini podpisal pogodbo, s katero se je zavezal, da jo bo uglasbil.

*

Prva predstava »Tosce« je bila v gledališču Costanzi v Rimu 17. januarja 1900. Naslovno vlogo je pela La Darclé, Cavaradossi je bil De Marchi, Scarpio je kreiral baritonist Giraltoni. Četrť ure pred začetkom predstave je prišel k dirigentu Mugnoneju odposlanec policije in ga opozoril, da se nekaj pripravlja. Policist je priporočil dirigentu, naj začne takoj italijansko himno, če bi nastal v gledališču hrušč, ker bi morali potem vsi vstati in se pomiriti. Nihče ni vedel prav za prav, kaj se pripravlja in tudi vzroka ni nihče vedel. Odposlanec policije je baje zvedel, da nameravajo napraviti atentat z bombo. Dirigentu Mugnoneju je že nekoč v liceju v Barceloni za hrbtom eksplodirala bomba, ki je raztrgala veliko obiskovalcev.

Krstna predstava »Tosce« se je začela v napetem ozračju, vsi so bili razburjeni, ker niso vedeli, kaj jih čaka, le Puccini ni bil o vsem tem poučen. Kmalu potem, ko je dirigent Mugnone stopil pred orkester in dal znak za začetek, se je začel v gledališču nemir. Oglašali so se razni glasovi. Nekateri so prihajali v gledališče prepozno, drugi so zopet protestirali proti nemiru in sikanju. Medtem ko so pevci na odru že peli je razburjenje rastlo in v gledališču je nastal velik hrušč, posebno ko je dirigentova žena, skrita za neko kuliso začela na glas jokati od razburjenja. Ko je hrušč narastel, da sploh ni bilo več slišati orkestra in pevcev so spustili zastor in prekinili predstavo. Nihče ni vedel, kaj pomeni vse to. Nastala je zmeda na odru in med občinstvom. Polagoma pa se je občinstvo pomirilo, igralci so šli zopet na svoja mesta in po desetih minutah se je opera začela znova. Med poslušalci so bili Mascagni, prosvetni

minister, senatorji, poslanci, kritiki iz vse Italije in iz inozemstva. Ploskanje se je začelo že po prvih frazah tenorja De Marchija. Mnogo točk so morali pevci ponoviti, po vsakem dejanju je občinstvo klicalo na oder pevce, dirigenta in skladatelja. K drugemu dejanju je prišla tudi italijanska kraljica, ki je s svojo navzočnostjo še povečala slavnostno razpoloženje.

»Moj prvi vtis je bil,« je pozneje izpovedal Puccini, »da Tosca ne bo imela sreče«. Vendar je že v Rimu doživela dvajset polnih hiš, nato je nastopila isto pot, kakor njene sestre in šla po vsem svetu iz Pariza v New York, iz Melbourn v Buenos Aires in naprej.

(Iz Fraccarolijeve: La Vita di G. Puccini.)

Avtorji »Tosce«

Giacomo Puccini je bil rojen 23. decembra 1858. v Lucci kot potomec stare glasbeniške rodbine. Njegov oče je bil Michele Puccini (rojen l. 1813.), ki je študiral glasbo v Bologni pri padru Matteiju ter v Neaplu pod vodstvom Mercadanteja in Donizettija. Bil je znan cerkveni skladatelj. Zložil je tudi dve operi in je bil ravnatelj zelo uvaževane glasbene šole v Lucci, v kateri so se izšolali mnogi pomembni italijanski glasbeniki. Umrli je, ko je bil Giacomo star šele šest let.

Prvi glasbeni pouk je dobil Giacomo že v rojstnem mestu pri učencih njegovega očeta. Pozneje je šel nadaljevat glasbene nauke v Milan, kjer sta mu bila na konservatoriju učitelja Bazzini in Ponchielli. V juliju 1883. je absolviral konservatorij s skladbo »Capriccio sinfonico«. Eno leto pozneje je že stopil v javnost kot operni skladatelj s svojim prvencem »Le Villi« (1884). Drugo opero »L'Edgar« je Puccini delal štiri leta. Prvič je prišla na oder v

milanski Scali 21. aprila 1889. Izredno velik uspeh pa je dosegla njegova tretja opera »Manon Lescaut«, ki je imela svojo premiero v Torinu. 1. februarja 1893. Sledile so: »La Bohème« (1. II. 1896, Torino), »Tosca« (17. I. 1900, Rim), »Madame Butterfly« (17. II. 1904, Milan), »La Fanciulla del West« (10. XII. 1910, New York), »La Rondine« (27. III. 1917, Monte Carlo), »Il Trittico«: Plašč, Sestra Angelika, Gianni Schicchi (11. I. 1919, Rim), »Turandot« (24. IV. 1926, Milan). Puccini je umrl 29. novembra 1924. v Bruslju v tamkajšnjem sanatoriju na posledicah raka v grlu.

*

Victorien Sardou, znani francoski avtor učinkovitih veseloiger in dram je bil rojen 7. septembra 1831. v Parizu. »Tosco« je napisal l. 1887. za znamenito igralko Sarah Bernhardt, ki je v tej vlogi gostovala po vseh večjih evropskih odrih. Poleg »Tosce« sta od Sardouja znani posebno »Cyprienne« in »Madame Sans Gêne«, ki sta ostali v sporedih gledališč do današnjih dni. Sardou je umrl leta 1908.

*

Luigi Illica, spreten libretist in pesnik je bil rojen leta 1859. v Castellarquato in je umrl leta 1919.

*

Giuseppe Giacosa, italijanski pesnik je s sodelovanjem Illice preskrbel Pucciniju tri uspešne librete »La Bohème«, »Tosco« in »Madame Butterfly«. Ko je l. 1906. umrl, ni Puccini več našel enakovrednega sodelovalca. Giacosa je odlikoval izraziti smisel in čut za potek scenskih dogodkov. Z večšo roko je znal črtati iz libreta nepotrebne stvari ter porazdeliti scene tako, da so prišle v celotni zgradbi do popolnega učinka in veljave. V tem svojem delu je bil Giacosa nezmotljiv. Rojen je bil 24. oktobra 1847.

Vsebina

Dejanje se vrši v Rimu meseca junija l. 1800., ko so bile v Italiji po revolucionarni Francoski proglašene republike zopet premagane in preklicane. Policija in vojaki neapelskega kralja so zasedli parthenopejsko republiko v Neaplu in rimsko v Rimu. Začela se je strahovlada in veliko preganjanje pristašev bivše republike. V tem času se začneta dejanja »Tosce«.

1. dejanje: V cerkev Sant' Andrea della Valle se zateče bivši konzul rimske republike Angelotti, ki je pobegnil iz ječe Angelskega gradu. V cerkvi poišče na dogovorjenem mestu ključ stranske kapelice, ki mu ga je tja položila sestra, grofica Attavanti. Ropot privabi cerkovnika, ki misli, da je slikar Mario Cavaradossi že pričel s slikanjem oltarne Marije Magdalene. Za model si je izbral neko lepo žensko, ki je hodila molit v cerkev, ne da bi kaj vedela o tem, da jo slikar slika. Cerkovniku se zdi takšno početje brezbožno in odide iz cerkve. Angelotti pride iz kapelice, ko zagleda svojega prijatelja Cavaradossija in ga prosi, naj mu pomaga pri begu. Pred cerkvijo kliče Tosca ime svojega dragega. Hitro izroči slikar beguncu košaro jestvin in ga odpravi v kapelico, da bi se skrila, nato odpre cerkev in Tosca vstopi. Slišala je govorjenje in ljubosumna vprašuje Cavaradossija po ženski, s katero je po njenem sumu pravkar govoril. Mario kmalu pomiri Tosco, nato se domeni za sestanek zvečer po gledališki predstavi. Iz razgovora opazi Tosca, da je Mario silno raztresen, na sliki Magdalene pa spozna podobnost z grofico Attavanti. Vse to ji znova vžge ljubosumje, ki ga slikar razprši le z vročim ljubezenskim priznanjem. Z izgovorom, da mora nadaljevati delo, odpravi slikar Tosco iz cerkve. Angelotti pride iz kapele, poišče obleko, ki jo je za altar skrila njegova sestra. Cavaradossi mu pokaže pot, po kateri naj bi zbežal, tedaj pa na-

znani strel iz topa, da so Scarpijevi biriči že na potu. Slikar se hitro odloči in sam spremi svojega prijatelja do skrivališča v svoji hiši. Cerkovnik prihiti z novico, da so pri Marengu premagali Bonaparta. Hitro skliče redovnike in cerkvene pevce in jim naznani, da bodo zvečer pri kraljici v proslavo zmage peli kantato skupno s Tosco, v cerkvi pa Tedeum. V cerkev stopi šef policije baron Scarpia z detektivom Spoletto, da bi našla sled za beguncem. Nekaj malenkostnih dokazov zadošča, da Scarpia osumi slikarja kot pomagača pri begu Angelottija. Tosca pride, da bi odpovedala dogovorjeni sestanek, ker je povabljena h kraljici, a ne najde slikarja, temveč Scarpia. Ta začenja netiti v Tosci ljubosumje, da bi tudi od nje izvedel stvari, ki bi mu pomagale pri zasledovanju begunca, pa tudi da bi jo odtujil od slikarja in jo pridobil zase. Pokaže ji pahliacho grofice Attavanti in ji namigne, da je najbrže grofica nova izvoljenka Mariovega srca. Ko Tosca odide, ukaže Scarpia, naj ji slede biriči. Že vnaprej se veseli dvojnega plena »niega za vislice, njo za svoje naročje«. Medtem se je v cerkvi nabralo mnogo ljudstva, da bi prisostvovalo zahvalnici. Tedeum zadoni. Scarpia se mu z vsem navdušenjem pridruži.

2. dejanje: Scarpijeva soba v palači Farnese. Scarpia sedi pri večerji in posluša slavnostni koncert na čast zmagovalcu, ki zveni iz sosednjih prostorov. K sebi povabi Tosco in se naskrivaj že veseli, da jo bo z grozo in s strahom prisilil v svoje naročje. Spoletta javi boječce, da Angelottija niso našli v Cavaradossijevi vili. Scarpia vzroji, toda Spoletta ga kmalu pomiri z drugo novico, da so aretirali Cavaradossija, ker se je pri zasliševanju vedel porogljivo. Med zvoki kantate, pri kateri sodeluje tudi Tosca, zaslišuje Scarpia slikarja, ki pa trdovratno taji krivdo in noče izdati Angelottijevega skrivališča. Tosca vstopi, Mario ji naskrivoma še zašepeta naj o vsem molči, nato ga odvedejo v sosedno sobo. V razgovoru vpraša

Scarpia Tosco, če je morda našla Cavaradossija pri grofici Attavanti, saj ga je šla tja iskat, ko ga ni več našla pri delu v cerkvi. Tosca zanika to Scarpijevo hudobno vprašanje. Iz sosedne sobe sporočijo, da bodo Cavaradossija mučili, ker noče ničesar priznati. Scarpia pa pove Tosci, da je usoda slikarja v njenih rokah in da ga on pod nekimi pogoji lahko reši. Ker je Tosca pripravljena sprejeti vsako žrtev, prenehajo trenutno z mučenjem. Tosca zanika vsa vprašanja policije in ker noče izdati, kje je Angelotti, nadaljujejo v sosedni sobi z mučenjem, ki ga stopnjujejo, dokler Tosce ne zapustijo živci. Slednjič v skrajni sili pove, da je Angelotti skrit v vodnjaku poleg vile. Cavaradossija prineso nezavestnega v sobo; ko se pa zave, prekolne izdajalko in dà duška veselju nad novico, da pri Marengu ni zmagal general Melas, temveč Bonaparte; v svojem gnevu do Scarpie ga opsuje, a s tem sam zapečati svojo usodo: Scarpia ga obsodi na smrt. Cavaradossija odvedejo iz sobe in Scarpia ostane sam s Tosco. Zdaj sede zopet k večerji in povabi tudi njo, toda Tosco zanima cena, s katero lahko reši svojega dragega. Ona sama je ta cena. V sobo pridejo javit, da se je Angelotti sam usmrtil, da ne bi prišel v roke svojim preganjalcem. Truplo naj obesijo na vešala, ukaže Scarpia. Cavaradossija čaka ista usoda in Scarpia vprašuje Tosco: »Torej?« Polna sramu potrди molče, da pristaja na ceno, ki jo zahteva od nje pohotni Scarpia. Ta sicer ne more osvoboditi obsojenca, pač pa ukaže, naj ga naslednje jutro postavijo pred puške in ustrelijo samo navidez. Tosca želi še spremeno pismo, da bi lahko odpotovala v druge kraje, kjer bi mirneje živela z izvoljencem svojega srca. Scarpia izstavi potni list in ko hoče objeti Tosco, mu ta potisne bodalo v srce. Mrtev se Scarpia zgrudi na tla. Popolnoma hladna si Tosca umije roke, uredi obleko, položi dve sveči ob truplu tirana, na prsa mu položi križ, poišče hitro potni list in zbeži.

3. d e j a n j e : Na planoti Angeljskega gradu v zgodnjih jutranjih urah. Iz daljave se oglašajo zvonovi rimskih cerkva in pesem pastirčka. Straža privede Cavaradossija v kasemato. Ključar ga vpraša, če želi duhovnika za spoved v poslednji uri. Cavaradossi odkloni, prosi pa, da bi smel napisati pismo za Tosco. Medtem, ko se Mario v pismu poslavlja od svoje Tosce pride ta sama, dvigne obupanemu Mariu glavo in mu pokaže potni list. Pove mu svoje krvavo dejanje. Zdaj misli samo še na svobodo in na srečne dneve, ki jih bo preživela s svojim dragim po teh težkih urah groze in preizkušnje. Ko ura odbije štiri, opozori ključar Cavaradossija, da je prišel čas, ko se mora posloviti od Tosce in stopiti pred puške. Tosca ga v šaljivem tonu še pouči, kako se mora vesti pri navidezni usmrtitvi, češ naj ne pozabi pasti, ko odjeknejo strel — »kakor Tosca v gledališču«. Mario sledi častniku, ki ga postavi pred zid. S smehljajem odkloni, ko mu hočejo zavezati oči. Vojaki oddajo salvo, Mario pade. Spoletta zabrani sergenteu, da bi oddal na obsojenca še milostni strel. Vsi odidejo. Tosca se približa Mariu in ga pokliče, naj vstane, ker so vojaki že odšli. Končno spozna vso grozo, da je Mario resnično mrtev; obupana se vrže na njegovo truplo. Od daleč se bližajo razburjeni glasovi: izvedelo se je za umor Scarpije. Spoletta prihiti in zagrozi Tosci, da bo ta umor drago plačala. Predno pa jo primejo, se vrže Tosca v globino.

Floria Tosca

Priobčujemo izvleček kritike Juliusa Korngolda, ki jo je napisal ob priliki dunajske prve izvedbe.

V tej operi je Puccini zložil glasbo k naslednjim prijetnim dogodkom: k mučenju, umoru, justifikaciji in končno k smrtnemu skoku junakinje v globino. Puccini je dobil to idilo od istega Sardouja, ki je dobavil skladatelju Giordanu »Fedoro«. Ali naj se

še čudimo, da so se zatekali mladoitalijanski skladatelji, s svojo težnjo po močnih odrskih učinkih k Sardouju, oziroma k izrazito efektnim francoskim gledališkim delom. Puccini ni bil edini, tudi mladega Verdija je že vleklo k Viktorju Hugoju, k Dumasu, k romantičnim, pretresljivim dramam, kakor tudi k modernim sodobnim igram. Že leta 1853. si je Verdi zaželel, kakor izpričuje neko pismo njegovemu libretistu, »drznih odrskih dejanj, drznih do skrajnosti in v novi obliki«. Zložil je »Damo s kamelijami«, katere dejanje je vzeto iz sodobnega življenja. Nihče drugi bi si z ozirom na kočljivo okolino, iz katere je dejanje vzeto, ne izbral te snovi, on pa se je je lotil s posebnim veseljem. Veristi vobče so s posebno vneto izbirali najobčutljivejši okoliš in najdrznejše odrske dogodke. Puccinijeva »La Bohème« je v bistvu neke vrste odpoved pravemu verizmu. Njegova »Tosca« pomeni v nekem smislu povratek k njemu, kar dokazuje ozko povezanost veristične in starejše opere z nekoliko pustolovsko vsebino. Vse najdemo v njej: mračno in grozotno teatraliko, psihološke neskladnosti, prisiljene kontraste. Pridružil se ji je samo še stopnjevani rafinma odrske napetosti v obliki živčnega dražljaja.

Puccini je eminenten gledališki glasbenik. Mojstrsko se zna prilagoditi sceni, niti najmanjši učinek mu ne uteče. Kot tolmač globljega smisla in ostrejših značilnosti je manj pomemben, čeprav se njegova velika nadarjenost ne izživilja samo v liričnih, temveč tudi v močno čustvenih izlivih. Ustvarjen je za posrednika nežne pa tudi delikatne in strastne erotike in ni zgolj slučaj, da je bila »Manon« ena njegovih prvih oper. Včasih se nam doimi kakor kakšen italijanski Massenet, toda njegova glasba izžareva neposredne vplive francoskega skladatelja. V »Tosci« se Puccini kaže kakor človek nežnega značaja, ki pa včasih izbruhne z vso divjostjo. V scenah groze v drugem dejanju pretirava občutje razburjenja ter kopicí kričeče akcente. Tesnobno, nesrečo obetajoče razpoloženje, ki tvori vzdušje teh prizorov, najde kar najglasnejši odmev v nekem posebnem registru Puccinijeve darovitosti. Toda v zanosih ljubezenskega občutja je posebno šarmantno iznajdljiv, kakršen nam je znan iz drugih svojih oper... V dramatičnem slikanju se poslužuje z virtu-

oznim prestavljanjem manjših fraz, v deklamaciji srečujemo staroznani mladoitalijanski način: ponovno uporabljane istega tonovskega načina, razgibane triole, nenadne skoke v višino ali nenadne padce v globino, toda Puccini se poslužuje svojega parlanda, svojega mozaika melodičnih in opisujočih fraz z večjim okusom, kakor marsikateri njegovih italijanskih kolegov. Je najtenkočutnejši artist, najbolj večš tehnik med njimi, najbolj pikanten harmonik in najbolj rafiniran orkestrski virtuoz.

Gostovanje naše opere na Reki

(Nadaljevanje.)

»La Vedetta d' Italia« je prinesla 13. junija l. l. iz peresa svojega glasbenega poročevalca O. Ramousa poročilo o gostovanju ljubljanske opere na Reki v gledališču »Fenice«, ki ga prinašamo v izvlečku.

Po Smetanovi klasični »Prodani nevesti« je bila včeraj druga in zadnja predstava objava ljubljanske opere. Občinstvu so predvajali v našem »Fenicu« jugoslovansko operno delo »Ero — zaročenec z onega sveta«, ki je doseglo včeraj živahen in velik uspeh. To opero je zložil Jakov Gotovac, ki je znan izven mej svoje domovine po nekaterih simfoničnih skladbah, v katerih so prišli ljudski motivi do najvišjega in najbolj določenega umetniškega izraza, kakor v pretežni večini slovanskih skladb. To znano težnjo obnavlja Gotovac tudi v tej svoji operi, k njej mu je mnogo pomagal že sam libreto, ki mu ga je napisal dramatik Milan Begović, zaslužen za izmenjavo kulturnih dobrin med Italijo in Jugoslavijo. Imenovani je namreč prevedel mnogo mojstrov in naše literature in nas tudi seznanil z najboljšimi deli sodobnih jugoslovanskih umetnikov...

V tej operi je mojster Gotovac črpal s polnimi rokami iz ljudske pesmi. Ta glasba pa je posebno prikladna za širšo obdelavo. V jugoslovanski narodni pesmi, ki je včasih žalostna, včasih vesela, se kaže kolektivna narodova duša. Gotovac pa je v svoji skladbi

pokazal narodni značaj, ne da bi se s tem odpovedal obsežnim in mnogostranim sredstvom in učinkom sodobne glasbe.

V »Eru« imajo zbori, kakor v večini slovanskih oper, če ne prav prevladujočo, pa vsaj zelo važno vlogo. V včerajšnji izvedbi opere so se odlikovali zbori z lepimi glasovi, z natančnostjo, izvežbanostjo ter s prijetnimi modulacijami. Naše občinstvo je imelo včeraj tudi priliko občudovati nekatere umetnike jugoslovanske opere, ki jih v Jugoslaviji ne primanjkuje.

Tenorist Francel je pokazal v glavni in naslovni vlogi, da poseduje zelo obsežne glasovne kakovosti. V izvedbi je združil pevske in igralske vrline v enoto in dosegel pri občinstvu živahno odobravanje. Mezetova se je razkrila kot popolna umetnica. Njen glas je popolno posredoval tople in čustvene operne melodije; njena mimika je dala mnogim scenam živahnost in barvo. Močan, poln in zelo prijeten bas ima Betetto, ki je podajal vlogo Marka. Baritonist Janko, pri katerem smo imeli že pri »Prodani nevesti« priliko ceniti njegove neobičajne sposobnosti, je samo potrdil prvi vtis pri občinstvu. Včeraj je ponovno nastopila tudi mezzosopranistka ga. Kogejeva, ki je z uspehom podajala komično vlogo Markove žene. Med drugimi naj omenimo še go. Ribičevo in g. Bekša.

Orkester pod taktirko maestra M. Poliča je igral homogeno in sigurno tudi na najtežjih mestih. Ravnatelj Polič je pazil na vsak delec izvedbe in tako dokazal svoj talent in svoje umetniško čustvovanje, ki sta nam že itak znana. Uspeh je bil, kakor smo že rekli,

Prihodnji operni spored

Prihodnja novost v naši operi bo izvirna opereta »Heltea«, ki sta jo zložila Peter Golovin-Greserov in Bogo Leskovic. Besedilo je napisal Peter Golovin-Greserov. V glavnih vlogah bodo nastopili: Nollijeva, Smerkolova, Japljeva, Gorski, Peček, Zupan in Janko.

Dirigiral bo dr. D. Švara, režijo ima prof. O. Šest.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Zupančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

TOSCA

Opera v treh dejanjih. Besedilo po V. Sardou napisala L. Illica in G. Giacosa; prevedla R. Petelinova. Uglasbil G. Puccini.

Dirigent: dr. D. Švara.

Režiser: prof. O. Šest.

Floria Tosca, slovita pevka	O. Oljdekopova
Mario Cavaradossi, slikar	I. Franc
Baron Scarpia, policijski nadnik	R. Primožič
Cesare Angelotti	A. Kolacio
Cerkovnik	D. Zupan
Spoletta, birič	J. Rus
Sciarrone, orožnik	I. Mencin
Ječar	A. Perko
Pastir	***

Kardinal, sodnik, vodja mučilnice, pisar, častnik, podčastnik, vojaki; cerkveni pevci, duhovniki, ljudstvo.
Godi se v letu leta 1800.

Ojačevalno napravo je dobavila tvrdka Radio r. z. z o. z. v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7.

